

MÓRIC ÉS MÓRIC

— A Jókai-szobor előtt —

Rothenstein Móric: *Milyen jó neked, hogy nem most vagy képviselő!... Még téged is LEMÓRICOZNA az a szellemes Podmaniczky Endre...*

A *Borsszem Jankó* mai számában kezdjük meg *Lengyel Zoltán* kortörténeti anekdótáinak közlését. A világháborút megelőző magyar politika e mindig érdekes és markáns alakjának számtalanszor volt alkalma Nagymagyarország vezetőfőfiaiit pongyolában látni és olyan eseteket, vonatkozásokat, helyzetekre és emberekre jellemző tréfákat, elmés megjegyzéseket hallani és megfigyelni, amelyek mindmáig nincsenek följegyezve a krónikában. *Lengyel Zoltán* vidám naplója, amely először a *Borsszem Jankó* hasábjain tárul fel, mély bepillantást enged a humor szívesen látott kalauzolása mellett egy leütni nagy korszaknak sokáig rejtve maradt színpalái mögé. *Lengyel Zoltán* az adomák elmondásában épp oly mesternek bizonyul, mint régen a parlamentben és mint mindig a védői emelvényen.

Makkai Zsiga meg a pertu

Az 1901-es parlament egyik sokat emlegetett tagja volt *Makkai Zsiga* bá', az ákosfalvi követ. Góbé fufangjáról, amellyel megszerezte mandátumát, legendák jártak szájról-szájra. Abban az időben ő volt az egyetlen kiscgazda, vagy ahogy akkor mondtuk: harisnyás székely parasztképviselő.

Zsiga bá' egyideig nehezen szokott meg az „urak” között. Szokás szerint a képviselők egymást hivatalból tegezik, *Zsiga* bá'-t is mindenki szívélyesen letegezte, de ő eleintén nem mert senkit se visszategezni. Bízattuk, hogy hiszen képviselő ő is, de azért a „te” sehogyse jött a nyelvére.

Egyszer aztán *Rajk* Aladárral, a bajai képviselővel, érdekes esete támadt, amit nagy derűtség közt mondott el a pártkörben. Ahogy elbeszéli, megállapítjuk, hogy *Zsiga* bá' letegezte *Rajk* Aladárt. Közbevágom:

— Hát te Aladárt tegezed? Akkor mért nem tegezel minket is?

— Fiatalabb, mint én, — felel az öreg hosszas megfontolás után.

— Hiszen én is fiatalabb vagyok, — mondom neki.

— Ügyvéd, — mondja nyomatékkal.

— Én is ügyvéd vagyok, — válaszolom.

Nagyot nyel *Zsiga* bá', aztán mérgesen kiböki:

— Na jól van, mert hát hogy — zsidó.

Kossuth Lajos hajszájal

Eötvös Károly beszélt az „Abbázia”-ban:

— Mikor *Kossuth* Lajos meghalt, bementünk a halottaságyhoz. Áhítatlan néztük a szent aggastyánt. Csendesen áldást mondtunk emlékére. Aztán kivettem a kis penecilust a mellényzsebemből, kinyitottam a rajta levő ollót és levágtam a szent öreg tarkójáról egy pár szál ősz haját. A külső szobában elosztottunk. Kilenc szál volt. Hármat adtam *Károlyi* Gábornak, hármat eltettem szent ereklyeként magam. Hármat elkért tőlem *Kreith* Béla gróf.

Mi ketten megöriztük.

Mit gondoltok? . . . Ebből a három szálból a gróf nem eladott azóta három métermázsát, szálanként egy koronájával számítva!

Hogyan győzött Szatmári Mór?

Örley Kálmán margittai mandátumát megsemmisítették és *Szatmári* Mórral új választásba került 1903-ban. Széltalló nevezetű oláh községbe is eljutottam kortesútamon. A választók a korcsma előtt gyülekeztek. Le voltak itatva. El volt határozva, hogy szóhoz nem engednek jutni.

A korcsmáros családjával ott állott a nyitott verandán. Előtte a nép. Köztük egy hatalmas oláh ember, láthatólag a „gura szátuluj” — a falu szája. — Ez vitte a szót.

A székéren állok és gondolkozom. Várom a zaj lecsillapodását. Szórálszóra betanult oláh kortesbeszéd van a begyemben. Ezt el kell mondani

mindenáron. A nép eszeveszettül kiabál:

— Nem kell a zsidó! Nem kell Szatmári!

Egyszerre pillanatnyi csönd. A korcsmárosra mutatva ráordítok a falu szájára:

— Üssétek agyon ezt a zsidót!

Általános megrökönyödés. A korcsmáros és családja megrémül. Nem tudják mire vélni a támadást.

Megszólal a kétméteres oláh ember:

— De már ezt a zsidót nem ütjük agyon.

— Miért nem? — kérdezem.

— Mert hát szükségünk van rá.

— Nohát, nekünk is szükségünk van erre az egy zsidóra.

A csatát megnyertem. Az oláh beszédet elmondottam. Széltalló egy-két ember híjján Szatmárirra szavazott.

A „vajda” meg a titulus

Boldogult *Eötvös* Károly rendes társaságával ül az „Abbázia” kerek asztalánál. Bejön valaki. Leül az asztalhoz. Olvassák a lapokból: „Mezőssy Béla államtitkár”.

— *Károly* bátyám, — szólal meg az új vendég, — mégis csak különös, hogy ilyen fiatal ember is már méltóságos úr, a többiek is annyi sokan kaptak címet, rangot, kitüntetést, te pedig olyan hosszú idő alatt egyik kormányának sem jutottál eszébe.

Rettenetes dühre fakad az öreg, rávág az asztalra:

— Hogy beszélhetsz így? Hogy nekem a császár, vagy a király valami fityegőt akasszon a kabátomra? . . . Hát se a császár vagy a király, se himmi-hummi miniszter, hanem az öreg *Úristen* maga. Azt mondják, hogy az *Istennek* nagy hatalma van. Hogy az egész világot hat nap alatt teremtette. Hát ne beszélj itt nekem a császárról, kormányról, hanem ha akarod tudni, ereggy el a menybéli öreg *Istenhez* magához! Vágd magad haptákba és kiáltd el magad harsányan, hogy mindenki meghallja, de ne szólj se többet, se kevesebbet, csak ennyit: „*Eötvös Károly!*” Hát az a magasságbeli mindenható *Úristen*, aki a világot hat nap alatt megteremtette, — tud ehhez még valamit hoztatenni?

Magyar embernek magyar kedély, magyar humor, magyar zamat kell. Olvassa a Borsszem Jankót!

A gyermekvédelem apostola

VASS JÓZSEF: Engedjétek hozzám a kisdedeket!...

Sanyaró Vendel nyögései

— Azt kérdi tőlem a multkor Malákné aszszony, mért nem járok színházba, mikor ott olyan jóízű francia disznóságokat adnak. Nem szeretem a sonkát kombinéban, csak füstölve, — feleltem neki szakértelemmel.

— Hol lehet az a rengeteg pénz, amit én kosztom takarítottam meg? Azt hiszem, ezzel valorizálják a hadikölcsönöket.

— Teli hassal nem lehet tanulni, — mondja a példaszó. — Így is van. Azért tanultam én meg koplalni.

— Milyen nagyra vannak azzal a Mussolinival, hogy egy hónapi szabadságot ad minden munkásnak. A magyar Bé-lista mégis csak különb intézmény! Az örök szabadságot adott nekem.

— Még csak az hiányzik, hogy Bud János korgalmi adót vessen ki rám!

Őstermelő

— Papa, mi az az őstermelő?

— Őstermelő?... Az legalább is egy kormányfőtanácsos. Mert az már termelt egy őst a gyerekeinek.

Ami fölösleges

A szállóigazgatók bécsi kongresszusán, mely a mult héten zajlott le, szóvátették a pesti hotelek ügyét is. Egybehangzó vélemény szerint a magyar főváros hoteleiben sok fölösleges dolgot lehet találni. Például:

Fölszemes az ablak, mert így a vendégnek nincs semmire kilátása.

Fölszemes a szék, mert a legtöbb vendég úgyis tükön ül.

Fölszemes télen a központi fűtés, mert a számla úgyis befűt a vendégnek.

Fölszemes a lift, mert itt magától emelkedik magasra a szoba ára.

Fölszemes a hall, mert az ember itt jót úgy sem hall.

Fölszemes a mosdó, mert akárhogy is mosakodik a vendég, rámondják, hogy smucig.

De nem fölszemes a poloska, mely az egyetlen eszköz arra, hogy a szálloda külföldi vendégeket csípjen.

Végig metaforában

Kedves Borsszem Jankó! Egy kövér nő halad el két úr előtt. Az egyik utánafordul, nevet és így szól:

— Láttad ezt a nőt? Mit szólsz ehhez a két lábhoz? Zongoralábak. Mit szólsz azokhoz a hatalmas kezekhez? Boxoló-kezek. Mit szólsz az alakjához? Nehézsúlyú atléta.

A másik hallgatja egy darabig, aztán közbevág:

— Ugyan kérlek, te mindennek olyan nagy feneket kerítesz!

Tánc és szerelem

A diszkrétan megvilágított tánciskola büfféjében egy lány és egy fiatalember ül szoroson egymás mellett. Egyszerre csak megszólal a zene.

— Blues? — kérdi a fiatalember.

— Nem, kombiné, — feleli elpirulva a lány.

LAPZÁRTA

Egyetemi hallgatók tüntetése Lehár operettje ellen

A Soroksári Operettszínházban tegnap este *Lehár* Ferenc világhírű operettje, az *Éva*, került színre. Alig játszottak egy pár percig, mikor a színpadra lépett Éva. Meg sem kezdhetette belépőjét, mert ebben a percben a karzaton ülő tányérsapkás fiatalemberek füttyülni és abugolni kezdtek. Az előadást abba kellett hagyni, a függönyt lehúzták s ezalatt a helyszínre érkező rendőrök igazoltatni kezdték az izgatott fiatalembereket. Kiderült, hogy az orvosgyetem hallgatói és csupán azért tüntettek, mert Éváról — Ádám jutott az eszükbe.

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

BAJOR GIZI mellé két testes művésznőt osztott be a Kamara-színház igazgatója a „Husvéti vakáció”-beli nadrágszerepéhez, hogy annál fiúsabban hasson a nadrágban. Erre kénytelen volt, mert ellenkező esetben a temperamentumos Bajor *fenekestől* felforgatta volna a játékrendet.

HEVESI SÁNDOR pavillonját is ott láthatta a közönség a Nemzetközi Árumintavásáron. A pavillonban siker- és sikermentes szellemi táplálékok vonták magukra az irodalmi bicsérdysták figyelmét.

OROSZORSZÁG a címe a Magyar Színház újdonságának. Úgy látszik, ott már *Faludi Jenő* alatt egészen ázsiai állapotok vannak.

CSORTOS ragaszkodott hozzá, hogy az „Oroszország”-ban ő játssza a cár szerepét. Abban a hiszemben van, hogy ahol ő cár, ott a többi sztár csak kalaposinas.

MIÓTA *Zukor Adolf*, az amerikai filmkirály Pestre érkezett, az ön- és közveszélyes *Bánky Vilma*-jelöltek és

a titkos filmdrámaírók *Zukor*-betegségbe estek.

ZUKOR Adolfnak saját bevallása szerint a négyszáz millió dollár vagyona nem okoz annyi örömet, mint kedvenc sportja, a horgászás. Azt elhisszük. Akinek négyszáz millió dollár akad a horgára!...

TUDOTT dolog, hogy valahányszor egy amerikai színházi vagy film-Napoleon Pestre jön, ott nyüzsög körülötte minden *ince*-fince ember. Hiába, ilyen a színházi élet Magyarországon!

PÁRBESZÉD a Fészek-művészklubban:

— Mondd, mért nyilatkozott *Zilahy Lajos*, hogy *A világbajnok* című új darabja nem vígjáték, hanem bohózat?

— Azért, kérlek, mert még mindig jobb, ha egy bohózatot nevetnek, mintha egy vígjáték fölött nevetnek.

A „SZABÓ JUCIT” alighanem mezenésítették Milánóban, mert — amint olvassuk — füttyszó kísérte a bemutató előadását. Azért mi juszt sem engedjük ráncba szedni a *Fodort*.

BETHLEN ISTVÁN grófnak

Olvasta Excellenciád, mit művelt a közönség a milánói színházban a „Dr. Szabó Juci”-val? Na, mondhatom, szépen megcsinálta azt az olasz-magyar barátságot!

FODOR LÁSZLÓ

Kisdedek és nénikék

A népjóléti miniszter lelkes hével harcol a gyermekvédelemért. Jelszava: *Engedjétek hozzám a csecsemőket!* A Nemzeti Színház igazgatójának viszont egészen más természetű gondoljai vannak. A műintézet kitűnő művésznői ugyanis — alig egy-két kivétellel — nem mai, sőt nem is tegnapi gyerekek, úgy, hogy nagyon stílszerű lesz, ha egy nap ez a felírás kerül *Hevesi Sándor* ajtajára: *Engedjétek hozzám a csecse nőket!*

Nemzetközi Árumintavásár

Hevesi igazgató: Hölgyeim és uraim, tessék besétálni. Itt mindenféle döglött állat leszállított áron kapható.

Zsazsa meggondolta magát

Fedák Sári, az isteni díva — mint értesülünk — nagyobb önállóságra törekszik s ezért elhatározta, hogy — nagykorúsítja magát. A térden aluli ruhákat már meg is rendelte egy elsőrendű szalonban.

Küry Klára tartózkodási helye

— *Hallottad? Küry Klára megkerült.*

— *És hol van most?*

— *Nyugalomban.*

Husvéti vakáció

3 szünetben,
illetőleg

Fiú, vagy lány?

Első szünet

(Az alábbi párbeszéd a zsöllyében folyik le két néző között.)

- Nos?
- Ez a Bajor nagyon kedves.
- Igen. Fiúnak öltözve egészen lányos. Lánynak öltözve egészen fiús.
- Furcsa, hogy úgy gyűlöli a festőt, aki fiatal. És úgy megszereti egyszerre a másikat, aki öreg. Egy ilyen lány, mint ő...
- Fiú.
- Nem lány?
- Fiú, ha mondom.
- Most már én sem tudom: fiú-e, vagy leány?
- Majd megtudjuk a második felvonásban.

Második szünet

- Mégis fiú.
- Dehogyan fiú. Miből következett?
- Először is a ruha.
- Divat.
- A gallér.
- Minden nő hordja.
- A haja.
- Eton.
- Mindenki fiának, fiacskámnak hívja.
- Nőket így szokás...
- De ha lány, mért kergeti el anyja mellől a festőt?
- Ezt majd megtudjuk a harmadik felvonásban. Úgy sejtem, azért, hogy lestoppolja a maga részére. Gondolja, jó lesz. Acél llonának az öreg is...

Harmadik szünet

(A ruhatárban)

- Adja már a kabátomat.
- Tessék várni, kérem...
- Mit várjak? Vége a vakációnak.
- Parancsoljon. Itt a kabát.
- Mért ad nekem női felöltőt? Ez nem az enyém.
- Uraságod nem nő? Bocsánat, de úgy belezavarodtam ebbe a darabba. Tetszik tudni, a Bajor az oka.

Fővárosi Operettszínház

A zebra

Kacagó esték

Kabos Gyula

Sarkadi Aladár

Rátkai Márton

Kővári Gyula

Leventei Kardoss Mór: Gyuszi, nézze azt a Bajort. Igazi tizennégy-éves fiú. Wie süss!...

Dr. Steinitz Gyula: De milyen! Egy csöppet se látszik rajta, hogy...

Kardossné: Mit hogy?...

Dr. Steinitz: Hogy nem a férfimemhez tartozik

Leventei Kardoss Mór: Egy Bajornak minden jól áll.

Kardossné: Csak te ne dicsekedj a Bajorral! (Steinitzhez.) Nézze, milyen rövid nadrágban van. Csodálom, hogy az a Scitovszky...

Dr. Steinitz: Ez egy jó alkalom a Bajornak. Nemcsak magát, hanem a Scitovszknyt is alaposan kijátssza.

Kardossné: Gyuszi, honnét jön, hogy ilyen szellemes?

Dr. Steinitz: A *Disztér 100* alól.

Kardossné: Ja, az a bizonyos földszint egy... Csak azt nem tudom, mért van a földszinten az a legénylakás, hiszen oda mindenki beláthat.

Kardoss: Azt talán a Heltai Jenőtől kérdezd meg. Ő jobban tudja.

Dr. Steinitz: Biztosan azért, mert Heltai egy kissé molett és nem szeret magasabbra felmászni.

Kardossné: Az Ujhelyi Nándor van csak bajban. Őneki már egy második emeleti viszony is magas. Na és mi van a Fedákkal?

Dr. Steinitz: Az egy nagyszerű nő! Még a Mindszenthly se tudta a víz alá nyomni. Pedig addig eveztek együtt a Dunán, míg eljutottak a nagy Óceánra.

Kardoss: Talán az Óceán-konzervgyárat gondolod.

Dr. Steinitz: Ezt nem értem, Móric bátyám.

Kardoss: Mért? Hisz mindenki azt mondja, hogy a Fedák egy jól konzervált nő. Most is különül néz ki, mint majd a Bánky Vilma negyvennyolc éves korában.

Kardossné: Ne piszkáljátok itt nekem a nők életkorát! Egy úrinőnek az életkorát se illik piszkálni. Az ilyesmi felizgatja. Ejgentlich: mit is beszélünk? Hiszen itt egy játék folyik ebben a Kamarában.

Dr. Steinitz: Ami engem illet, én csak akkor nézek oda, amikor a Bajort látom. Tetszik nekem, hogy ilyen jól felkötötte a nadrágszerepét.

Kardoss: Nekem az egész tetszik. Nem is értem, hogy azok a kritikások mért akarták fenébe fúrni ezt a Hajófordítást.

Kardossné: Entzückend! Hogy ez a Gizi milyen jól érvényesül ebben a kék nadrágban.

Kardoss: Pszt! Ez egy izgató jelenet most ott a balfenekén...

Kardossné (súgva Steinitzhez): Megtiltom, hogy odanézzon...

Dr. Steinitz: Csak azt nem értem az egészből, mért a „Husvétii vakáció” ez. Egy olyan régivágású liberális direktor, mint Hevesi, nyugodtan „Pészachi vakáció”-ra keresztelhetette volna.

Kardoss: Ez ellen tiltakozott volna a darab célja.

Dr. Steinitz: Miféle célja?

Kardoss: Az Aczél-ja.

Kardossné: Jesszus, milyen szellemesek vagytok máma! Én fogom magam és átmegegyek a Nemzetibe. Úgy hallom, már nincs veszély. A kritikások jóvoltából már kiugrott a *Nyúl a bokorból*.

Jó, hát válasszuk ketté!

Mostanában nagy harcok folynak az irodalmi fronton. Egyik ismert esztétikusunk eszméje volt az irodalom kettéválasztása, konstruktív és destruktív alapon. Mi nem akarunk semmi jónak sem az elrontói lenni, tehát hozzájárulunk ehhez a bölcs kitaláláshoz és azonnal meg is kezdjük az irodalom kettéosztását, mégpedig a legszigorúbb alapon; ugyanis mi nemcsak az írók személye, hanem azoknak művei alapján végezzük ezt a megosztást.

A tisztítómunkát *Petőfi* Sándorral kezdjük.

Egész úton hazafelé című gyönyörű versét az emigráltaknak osztottuk ki. *Hírös város az Alföldön Köcskemét* című költeményét *Héjjas* Iván kapja, míg *Lendvai-Lehner* Istvánnak a *Falu végén kurta kocsmá* című és a bordalokat, valamint a velük egyívású verseket utaljuk ki.

Folytatjuk *Jókai* Mórral.

A *Szegény gazdagok* című regényt a hadikölcsönjegyzőknek ítéljük oda, a *Gazdag szegények*-et a belvárosi sarki koldusoknak, a *A zsidófiút Rothenstein* Mórnak, a *Rab Ráby*-t az olaszliszkai rabinak, a *Szabadság a hó alatt* című regényt a tőzsdéseknek, csak némi változtatással, így: „A Szabadság tér a hossz alatt”.

Gárdonyi Géza művei közül *A látáhatatlan ember*-t *Andrássy* Gyula grófnak adjuk, *Az a hatalmas harmadik* című regényét pedig *Pakots* Józsefnek és *Gál* Jenőnek, hogy ezzel is szaporodjon a pártjuk.

A legsúlyosabb problémán: *Ady* Endrén barátságosan megosztozunk. Például: itt van a híres *Fekete zongora* című vers. Mi megtartjuk a zongorát, az *Ady*-ellenes párt kapja a feketét.

A szabadsághős

— Nos, direktor úr, hogy viseli magát a fiam a hivatalban?

— Ó, az egy valóságos szabadsághős!

— Szabadsághős?

— Igen. Polyton szabadságot követel.

AZ ÁLLATKERTBEN

RÉBUSZ

— Mondj egy szót, amelyikben benne van a kenguru.

— Nem tudok. Mondjál te.

— Állatkert.

A BLÖDIÁN

Főnök: Mondja csak, Spitzmaul, hányadika van máma?

Könyvelő: Tizenkettedike.

Főnök: Folyó hó?

Egy kis felekezeti vita

— Én úgy vagyok velük, hogy az izraelitákat szeretem, de a zsidókat nem szeretem.

— Ezt a distinkciót nem értem. Hát mi a különbség a kettő közt?

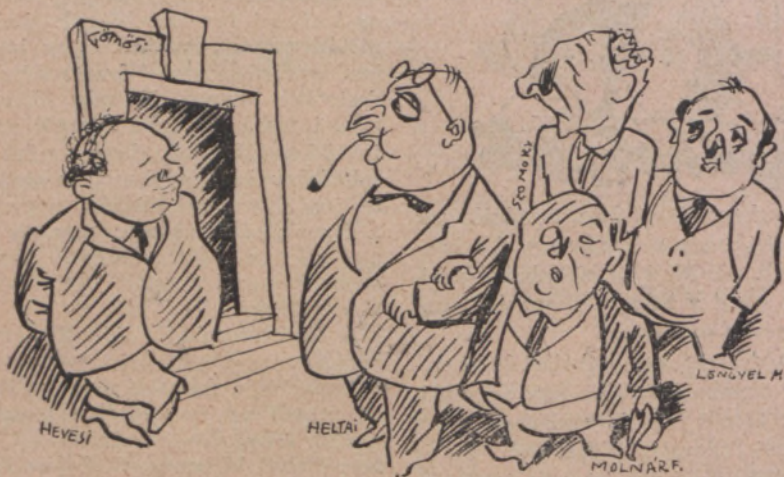
— Az, hogy például *Sándor Pálnak* minden zsidó izraelita, *Gömbös Gyulának* pedig minden izraelita zsidó.

— Te, mért tették a disznót a zebrához?

— Előzékenységéből a Fővárosi Operettszínház iránt. Hogy legalább itt legyen neki egy „Finom kis lakás”-a.

A Nemzeti Színház kiskapuja előtt

HEVESI SÁNDOR: Gyere be szerző, gyere be,
Zsirkay nincs már idebe...

SZERZŐK KARA: Ha el tudtál, direktor úr, feledni,
Szabad nekünk más színházat szeretni.

Hegedűs Lóránt levelesládájából

Háztulajdonos. Ön azt kérdezi: előre köszönjön-e a lakójának vagy pedig bevárja-e, amíg a lakója köszön. Tudja mit? Egy évig ne törje ezen a fejét. Egy év múlva ez már nem lesz probléma. Tisztelt úr, ön boldog lesz, ha a lakója visszaköszön!

Orvosegyetem, Berlin. Közönséges rágalom! Ádám Lajos professzornak igenis van hallgatója. Még pedig hat. Kettő a lakásán, kettő a klinikáján, kettő a fasori szanatóriumában. Ezt itt mindenki tudja. Még a telefónos kisasszonyok is tudják, hogy ennyi hallgatója van. A nevüket is tudom: Teréz, Lipót, József.

Kaportalai maharadzsa. Köszönöm az ajándékot. A harminckét koffer gyémántot így osztottam szét: tizet a képviselőknek fizetés-emelésre, tizet Mussolini budapesti szobrára, tizet az Isonzo partján s a Doberdón elesett névtelen hősök özvegyi hadikölcsöneinek valorizálására és kettőt Vida Jenő összegyűjtendő felsőházi beszédeinek díszkiadására.

Diplomata, Párizs. Köszönöm a meghívást. Bibliamagyarázatom témája ez lesz: könnyebb egy tevének átbújni a tű fokán, mint egy diplomatának bejutni a mennyországba.

Bud János. Hogyan értse meg egy nép az Ön adópolitikáját, amelyik annyiszor lerótt a politika adóját!?

Fedák Sári. Kövesse Bethlen István példáját. Ő minden öt évben csak egyszer lép föl. De nem is bukkik meg.

Kuna Pé az almanachban

— Hallottad? Kuna P. András benne van a góthai almanachban.

— No, ne mondd!

— De igen! A *kunágothai* almanachban.

Ez aztán kedves!

— Hallja, Kondor úr, magát itt általában nagyon szeretik.

— Igazán? Ennek nagyon örvendek.

— Akárhol beszélék magáról, mindenki védi.

Melegben

— Engem iszonyúan megkínoz a meleg. Istenem, mi lesz velem a nyáron?

— Hagyjon engem békén az ilyen csekélységekkel. Nekem anyósom van!

Szenzációs anyóshistória

vagy

a Salamonnál is bölcsebb bíró

Kedves Borsszem Jankó! Hadd mondok el ezt a bűbájós történetet. Élt valahol Erdélyben egy öregasszony, akinek egyetlen lányát már régen feleségül vették, a férje pedig egy évvel azután meghalt. Vagy tizenöt esztendeig csak nagyritkán hallott hírt a leányáról, az utolsó években pedig már csak annyit tudott, hogy Budapesten lakik a Rombach vagy a Dob uccában.

Egyszer csak elunta magát a jó asszony és a fejébe vette, hogy mindenét eladja odalent a Szilágyságban és felköltözik Budapestre. Így is cselekedett. Pestre érve, házról-házra járta a Rombach uccát és mindenütt megkérdezte:

— Kérem, nem lakik itt egy Schwartz Jakab nevezetű ember?

Egynapi kutatás után az egyik helyen megtudta, hogy egy Schwartz Jakab nevű ember lakik a második emeleten. Fölment. Mikor meglátja a férfit, a nyakába borul és felsikolt:

— Fiam, fiam!

— Én semmiféle fia nem vagyok magának, — tiltakozott Schwartz Jakab és elküldte.

Az öregasszony tovább róttá a házakat. Már egészen kétségbe volt esve, mikor a második napon végre megint talált egy Schwartz Jakabot. De itt megismétlődött az előbbi jelenet. Ez a Schwartz Jakab se akarta vállalni anyósának. Fogta magát az öregasszony és a bírósághoz ment panaszával, hogy két Schwartz Jakabot is talált, de egyik se akar tudni róla.

— Kettőnek nem is lehet az anyósa, — mondta a bíró. — De majd én behívatom őket holnapra, legyen itt maga is és meglátjuk, melyik az igazi.

Másnap azt mondja a bíró az egyik Schwartz Jakabnak:

— A maga anyósa ez az asszony? Feleljen!

— Nem! — mondta élesen Schwartz Jakab.

— A maga anyósa ez az asszony? — kérdezte most Schwartz Jakab II.-öt.

— Nem! — tiltakozott ez is.

— Akkor kihirdetem az ítéletet. Az asszony egyik fele az egyik Schwartz Jakabé, másik fele a másik Schwartz Jakabé. Hogy teljes igazságot tehessek, az asszonyt kettévágatom.

— De tüstént! Vigyék! — kiáltott fel Schwartz Jakab I.

A bíró lecsapott rá:

— A maga anyósa!

KI GYŐZ KINÁBAN?

— Nem tudod, kérlek, ki fog győzni Kínában: Csang-Cso-Lin, vagy Csang-Kai-Csek.

— Azt hiszem: a Ster-Ling-Csek.

BORSSZEM

A házasságok, úgy látszik, nem az égben, hanem a gabonatözsden kötnek. Azért van olyan sok hibás kötés.

Üzenet a túlvilágról

Rothenstein Mór, Országháza

Mielőtt megharagudnál a Móri-cozás miatt, gondolj rám.

Jókai Mór

FURCSA:

A bakának a bornyú elő van írva, mégis hátul viseli.

Uj Ollendorff

— Pesti társasjáték kérdésekben és feleletekben —

Kérdés: Van önnek pénze?

Felelet: Nekem nincs, de a képviselő-barátomnak kitünő összeköttetései vannak.

Kérdés: Van önnek barátja?

Felelet: Nekem nincs, de a feleségem nagy társasági életet él.

Kérdés: Kapott ön pénzt?

Felelet: Én nem kaptam, de az üzlettársam túllépte a fővárostól kapott építkezési hitelt.

Kérdés: Jár ön a tőzsdére?

Felelet: Igen, már leültem a Markóban a büntetésemet.

Kérdés: Vannak önnek jó tippjei?

Felelet: Nekem nincsenek, de a szobalányom a Krausz Simi szakácsnéjának a földije.

Kérdés: Volt szerencséje a hossz alatt?

Felelet: Igen, volt szerencsém épp akkor elválni a feleségemtől.

Kérdés: Jár ön a Magyar Színházba?

Felelet: Nem szeretem az opereteket.

Kérdés: Talán a Városi Színházba jár?

Felelet: Otthon szoktam aludni.

Kérdés: Mi a véleménye a pesti nagybankok elnökeiről?

Felelet: Ellenzem a halálbüntetés eltörlését.

Emberismerő

Főnök: Ez a Klein, mióta megházasodott, mindennap félórával később jön a hivatalba és félórával korábban távozik.

Titkár: Ne tessék fontosságot tulajdonítani a dolognak. Egy-két hónap múlva majd egy félórával korábban jön be és egy félórával később távozik.

Az örök férj

— Jó napot, Sáfár úr! Abbaziában együtt voltam a kedves feleségével és a kedves sógorával, egy fess ügyvéd-del. Nagyszerű fiú!

— Kérem, nekem nincs ügyvédsógorom.

— Bocsánat, de nekem önagysága mondotta!

— Az lehet. Mert maga egy naiv ember. De próbálja ezt ő nekem mondani!

Rákospalotán

— Kiadó ez a villa nyárra?

— Igen, de gyerekek nélkül.

— Oh, azt hozok magammal eleget.

QUO VADIS? ...

BETHLEN: Mindig szerencsém volt a választás körül. Talán most se pehhelem el magamat.

Kikelet

- Mi nyílik májusban?
- A háziuraknak kilátás nyílik a nagyobb házbérre.
- És a lakóknak mi nyílik?
- Kilátás nyílik a negyedik emletről a háztetökre.
- És még mi nyílik májusban?
- Kinyílik a megcsalt férj szeme, amikor lakásán találja a jóbarátot.
- Hát még mi nyílik?
- Nyílik a Markó uccában a cellaajtó a sikkasztók előtt.
- Végül mi nyílik májusban?
- Alkalom a zsebtolvajoknak a villamoson, mert senkisék hord felöltöt.
- Szép kis kikelet!

Egy nagyobb társaságban a tegnapi és a mai erkölcsökről folyik a szó. Az ismert író, akinek nagy súlyt helyeznek a véleményére, egy ideig hallgatja a vitát, aztán csöndesen megszólal:

— Ugyan kérem... Kár a szóért. A definíció nagyon egyszerű. Azelőtt egy lány 16 éves korában gyerek volt, ma gyerek van.

Numerus clausus az ügyvédi pályán? ...

Kezdvék talán a gyilkos, a rabló és a sikkasztó urak!...

Az új Aesopus állatmeséiből

Színházi dsungel Budapesten

És ekkor a *Fehér egér* egerútat nyerve eltűnik a nézők szeme elől. A publikum még magához sem tért, mikor hirtelen egy rendezetlen vallású *Aranyhattyú* menekült egy bőszen száguldó *Fehér szarvas* elől. A feldühödött állat ily módon más atrocitást nem követhetett el, csupán azt, hogy színrekerült a Nemzeti Színházban. De a *Denevér* az Operában dühösen hughogni kezdett, mire a *Fehér szarvas* úgy meglapult, mint valami *Nyúl* a bokorban. Ott is maradt az állattársadalom legnagyobb részvétlensége mellett, mert nem sok állat akadt, amelyik megnézte. Ekkor már feltűnt a Nagymező ucca környékén a *Zebra* is és az epés kritikus felkiáltott:

— Hogy milyen nagy állatsereglete van az istennek!

Kint voltam az Árumintavásáron

Nem mondhatnám, hogy túlságos vásárlátogató ember vagyok. Hogy tovább ne menjek, nem voltam azon az emlékezetes budai kutyavásáron sem, amely pedig, mint utólag sajnálattal hallottam, csak egyszer volt. Ezzel szemben árumintavásár már többször volt, de én még egyszer sem voltam kint. Az idén, gondoltam, kimegyek, nehogy ezzel is úgy járjak, mint a fenti kutyavásárral.

A vásárra érkezve, az első pavilonnál megkérdeztem egy ott búsuló kereskedőtől:

— Mit lehet itt kérem látni?

— Nem tudom, — felelte a kereskedő. — Én például ma még nem látam egy vasat sem.

Nem feszélyeztem magam ettől a pesszimisztikus kijelentéstől és tovább mentem. A bútor-pavillonoknál az egyik hálószoba előtt egy anya állt a lányával.

— Látod, ilyen hálót fogok venni neked. Ha a Laci meglátja, biztos vagyok, hogy rögtön megkéri a kezdet.

A háló olcsó volt és ízléstelen. Direkt sajnáltam a szobánforgó szegény Lacit, akit egy ilyen hálóval akarnak megfogni. Én is nézegetni kezdtem a hálószobákat. Mindenféle stílusú szobát láttam. Louis XV.-öt, Chippendale-t, Biedermeier-t. Az egyik hálón — ennek nem tudtam a stílusát — a következő cédula lógott:

MEGVETTE: FEDÁK SÁRI

— Milyen háló ez? — kérdeztem.

— Ez az a híres „Pókháló”, amelyről a művésznő annyit beszél, — világosított fel a kereskedő.

A rádió-pavillonoknál láttam egy nagyszerű négylámpás készüléket. A kereskedő magyarul kezdte, hogy milyen tökéletes egy dolog ez.

— Mit akar fogni uraságod? — kérdezte fölényesen. — Berlint, Párizst, Londont?

— Az a kérdés, mi az ára? — vettem közbe.

— Háromszáz pengő.

Egyetlen megoldás

— Sok bajom van a Miklós fiammal.

— No és mi a baj?

— Összeférhetetlen a természete. Minden héten van egy párbaja, a hivatalából elbocsátották, mert a főnökét megsértette. Egy kis kóristán kívül nincs teremtett lélek, akivel összeférne.

Erre London helyett *fogtam* magam és szó nélkül távoztam.

Az autópavillonban egy nagyszerű Buick-kocsin ez a cédulát pillantottam meg:

MEGVETTE: SOMOGYI NUSI.

A cédula mellett a művésznőnek egy gyerekkorabeli fényképe abban a szituációban, amint épp veri a papája, mert nem akar más autót, kizárólag csak Buick-kocsit.

A gépek osztályában láttam egy vadonatúj villamoskocsit. Gyönyörű szép kocsit volt, tiszta és kifogástalan. Nem akadt el s ami a legszenzációsabb: üres volt. Tele kényelmes ülő- és állóhelyekkel. Azt mondják, csak egy ilyen kocsit van egész Pesten. Az, ami ott kint áll. Ezt most mint ritkaságot ott mutogatják.

Tovább nézegetve a gépeket, egy nagyszerű fejőgépet láttam. Egyik primadonnánk nagyon alkudott rá. Úgy látszik, ez a művésznő a hódolónak fejése terén már át akar térni a gépiparra.

A konzervgyárak pavillonjánál egy öreg nő kínálgatta a konzerveket. Szó nélkül tovább mentem. Nincs bizalmam az olyan konzervgyárhoz, ahol a nők ilyen rosszul vannak konzerválva.

Az órásmesterek pavillonjánál nagyon megnyerte a tetszésem az egyik órás ötletes táblája:

ORA ET LABORA

Mingyárt akartam is venni nála egy szép duplafedelű pásztor-órát, de felvilágosított, hogy az erkölcsrendelet óta ezeket nem tartja.

A zongorateremben egy kitűnő Ibach-zongorát láttam. Nagyon jó hangja volt. Éppen Fedák Sári zongorázott rajta. Azt a különbséget zongorázta le, ami a valódi és a bíróság előtt bevallott életkora között van.

Tekintve, hogy ez kissé sokáig tartott, nem vártam meg. (HESZ)

— Baj, baj, de én mégis tudnék rá orvosságot.

— Boldog lennék, ha...

— Fogadd meg a tanácsomat: válaszd meg képviselőnek!

— Na és?

— A parlamentben sohasem fogják megállapítani az összeférhetlenséget.

ROTT a KIS KOMÉDIA igazgató művészenek vendég-szereplése május hónapban

Royal Orfeumban

JAJJJ!

— Furcsa neve van az új végrehajtónak.

— Hogy hívják?

— Igmándi.

— Mi ebben a furcsa? Hiszen arról a másik Igmándiról is azt mondja, aki issza: végre hajt.

— Mondhatom, az én koromban én voltam a legszebb leány a mi kis városunkban.

— Elhiszem. De azóta már ott is nagyon javult a helyzet.

Ennél nincs kényelmesebb

— Valami nagyon kényelmes üzletet szeretnék, ami nem ad sok dolgot.

— Ennél nincs könnyebb. Menjen el szénkereskedőnek a Szaharába.

Nyilvános telefonállomáson

— De uram, ön már félórát tartja a kagylót és egy szót sem szól. Én meg itt hiába várok.

— Kérem, én a feleségemmel beszéllek.

VÍGSZÍNHÁZ

Május 14 és a következő napokon:

A VILÁG-BAJNOK

ZILAHY LAJOS BOHÓZATA

Rajnai Gábor
Kürthi József
Gárdonyi Lajos
Mály Gerő

Gaál Franciska
Gazsi Mariska
Góth Sándor
Lukács Pál

Tünődések

Seiffensteiner Salamontul

O tisztelt hon-
atya oroságok nem
volomi szorgalma-
san látogatnak o
parlament üléseit.
Eszembe jötja er-
rül edj vidéki szín-
igazgató, okinek
szüksége volt edj
tüchtig karmesterre. Fordulta hát
mogát edj bodapesti muzsikushoz, oki-
tül kérte információt bizemos Izidor
Tulipánhegyirül, oki hozzá dirigent-
nek ajánlközött. Oz információn szolt
o küvetkezüképpen: „Tulipánvölgyi
Izidor úr nagyon rendes és szolid
ember. Pontosan este nyolc óraker
alszik, akár dirigál, akár nem.” —
Osz-posz: o képviselő oroságok is
ilejen rendes, szolid emberek. Dél-
elütt tíz óraker alszanak, okár van
parlament, okár nincsen.

O fűvárosi építkezéseknél edjre-
másra kiderül, hodj o vállalkozó ore-
ságok erüsen túllépi o hitelt. Sak-
hodj mindég akkor pattan ki o bot-
rángy, omikor már elküttették o sok
pénzt. Ilejénféle dolog történt oz
Eisig Rebenwürzzal, okit eccer evvel
fogad otthon oz ü felesége: „Te,
Eisig, képzeld sak, o nadj falióra le-
esett o diványra. Hodha o mama sak
edj percig még ott fezik, okvetetlen
adonüti ütet.” Mire o férj boszan-
kodva felelt: „Mindig mondtam ne-
ked, hodj oz óz óra késik.” — Cince-
conce: ezeket o pesti vállalkozókat se
fogja sohase adonütni o késün ér-
kezett leleplezés.

Ponoszolkodnak oz üdjvédek, hodj
o Pesthy igazságügyminiszter oroság
élesen támodni okorta őket. Okárcsak
o Sime Mehlwurm, oki elment o rab-
bihoz és mondott: „Rebbelében, o
Fröjem Buttermilch okorta engemet
pofont ütni kéccer”. — Felel o büles
férjü: „Nü, ez még nincs von olejan
nadj baj, ha supánsak okorta. De
honnét todsz te, hodj okorta kéccer
pofont ütni tégedet?” — Mondta o
Sime: „Mert kéccer ütötte engemet
pofont”. — „Hát akkor mért montál,
hodj okorta?” — „Nü? Ha nem okor-
ta volna, nem is ütötte volna”. —
Sándere-bándere: pünkt idj állnak oz
üdjvédek o Pesthy excellencel.

Ezen o nadj lateiner-nyomorúsá-
gon, omi mostand van, üdj lehetne
valahodjan segíteni, mint ahodj meg-
sinálta eccer voloki Bodapesten. Élt
itt o Terézvárosba ed krejzler, okirül
hire ment, hodj minden betegséget
meggyógyítani tud. Oz emberek tödu-
ták magukat hozzá. Eztet meghallot-
ták o dakterok és beponosolták o
krejzleret. O bíró mogo elé hirta ütet:
„Igaz, hogy maga betegéket gyó-
gyít?” — „Igaz!” — „Nem tudja,

hogy aki orvosi diploma nélkül gyó-
gyít, annak kuruzsló a neve?” —
„Todom.” — „Hát azt tudja-e, hogy a
kuruzslásért szigorú büntetés jár?” —
„Eztet is todom.” — „Hát akkor
én magát becukatom!” — „Wie
heisst: engem besukatni?... Nekem
van edj diplóm. Tessék!” — O bíró
megnézi, — hát edj valóságos, jó
diplóm. „Mondja csak, hát miért ko-
médiázik maga?” — „Ez nincs von
edj komédia, ez von supánsak edj fo-
gás. Ha én letelepszek mogomat mint
dakter: hozzám, oki vadjok edj kez-
dü, nem gyün edj kotya se! De edj
krejzler, oki jógyít iljesmi még nem
volt itten soha. Ebbül meg lehet
élni!”

Szerkesztői üzenetek

A Borsszem Jankó jelen számát
május 7-én, szombaton zártuk le. —
Kéziratok és rajzok kizárólag a fő-
szerkesztő címére (Budapest, Mozsár
ucca 9.) küldendők. — Kéziratokat
nem örzünk meg.

Rocambol. Az elsőnek két bibije
van: 1. olyan mende-mondára van
építve, ami nem felel meg a valóság-
nak, 2. valóságos esetén meg duplán
közölhetetlen. A második ötlet gyön-
géske. Kérünk azokból a régivágású
bolondságokból! — *Rafael*. Uraságod
elsőrendű művész. Szépen lefestette a
feleségét! — *K. T.* Ezúttal is sok
elmesség akadt az apróságok közt. —
Rayon. Csak az applikáció sikerült,
az adoma gyöngé. — *Sz. M.* Ez az
igazi. Csak csördítse vídában, bát-
ran! — *Orient*. Itt közöljük a szél-
tében-hosszában elterjedt szöviccet.
Milyen szöveggel éneklik a hárem-
örök az *Ej uchnem-et?* Így: „Eunuch-
nem.” — *Öreg nyugodtjas*. Ez csak
igaz, de olyan szomorú, hogy a leg-
jobb esetben sírkőre kellene appli-
kálni. — *Henry Ford*. Hát a
Gyulai Molnár Ferencnek mennyit
küld? — *Lynkeus*. Inkább csak
„link”, mert már a negyedik sornál
kiugrott a lóláb. Nem megszólásként
mondjuk, mert sok formás ötlet is
akadt a pongyolán odavetett sorok
közt. A javát viszontlátja. Csak foly-
tassa, fiatalember! — *Pécs. Hesz* Fe-
rencnek a *Borsszem Jankó* kitüno
munkatársának három elmés kis no-
velláját is olvastuk a mult hetekben
nagy publicitású német folyóiratok
hasábjain, így a berlini „*Dame*”-ban,
a bécsi „*Musketeer*”-ben, a lipsei
„*Reigen*”-ben és a kölni „*Illustrierte*
Zeitung”-ban. Másik munkatársunk,
a groteszk ötletekben pazar *Erdődy*
Mihály már régi kedvence a német
lapoknak. Szerkesztőnk, *Molnár Jenő*
humoreszkjei és novellái majdnem
minden második nap felbukkannak a
német és az amerikai napi- és heti-
lapokban. — *Vejke*. Ezúttal vígab-
ban pattogott. — *Több levélről a jövő*
számban.

**A Borsszem Jankó leg-
közelebbi száma május hó
20-án jelenik meg.**

Nemzetközi Árumintavásár

Fedák Sári: Itt kapható a legjobb
porszívógép — Pókháló ellen. Szín-
házaknál nélkülözhetetlen.

SPORTSZEM JANKÓ

A válogató-bizottság megsértődött és le-
mondott. Csodálatos! Eddig nem is voltak
olyan nagyon válogatósak!

Ketten beszélgetnek.

— Megbízható forrásból hallottam azt a
hírt, hogy azért kaptunk ki Prágában, mert
a csapat teletette magát prágai sonkával.

— Még szerencse, hogy nem Leányfalun
volt a mérkőzés...

Dudás ellen eljárást indítanak, mert le-
mondta a válogatott mérkőzést, de a csapata
meccsen résztvevett. Úgy látszik, hogy már egy
dudás sem fér meg a csárdában...

Szeitovszky belügyminiszter az egyik sport-
lapot be akarta tiltani, mert az illető lap
egyik tudósításában a következő kitétel for-
dult elő:

„Izgalmas jelenet a kapu előtt. Opatá
összefut Birivel; mindenki lövést vár, de Opatá
sok forgolódás után mellélő. A közönség
pfojuz.”

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravasabb rébusza —

Megfejtése: a *Borsszem Jankó* jövő
számában.

A megfejtők értékes könyvjutalom-
ban részesülnek.

A *Borsszem Jankó* mult számában
megjelent rébusz helyes megfejtése:
„*Charta del lavoro*”. A megfejtők kö-
zül *Halász Ernő* (Budapest, Aradi
ucca 8.) kap könyvjutalmat.

MADZAG BÁLINT

felsőházi tag kalandozásai

Kedves öcsém, Borsszem Jankó, magam is belátom, hogy dologkerülés után édös a pihenés, de neköm azér mégis rosszul ütött be a felsőház husvétii szünetölése, mer az anyjuk, bizony, hazacepelt Pestrül irgalmatlanul... Azér is nem írhattam vagy két hétig.

Most azonban mögest kezembe ragadom a pennát, mer íráscelekmény, az errefelé is akadozik büven.

Tennap is, ahogy benyitottam a Keszeg Nácihoz, hát mingyár a Balog sógorba ütközött az érdeklődésöm. Mondok:

— Hát te?

A vállán rándított egyet, hogy csak úgy löhetősen...

No, oszt hogy így kibeszélgettük magunkat, a második literig aztán nem is igön erőltettük a szót. Csak a pipánk szortyogott közbe...

Eccör csak a fejbűbjára tolja a kalapot a sógor, oszt aszongya:

— Te Bálint! Te is ojan nagykövetféle vagy ott Pestön, hát biztosan ösméred a Molnár Jánost?

— Hát a' mög kiféle? — kérdöm.

— Felsőházi ű is, — így a sógor.

Mondok:

— Hiszen hát ösmerni ösmérem... de mér kérdözöd, sógor?

— Csak azér, — aszongya — mer óvastam az újságbul a névkártyáját, oszt elképedöztem rajta, hogy hányféle mestörséget fojtat... Hogy mi képpen is gyözi?

Mondok:

— Akkurátusan úgy löhet ű is a sokféle mestörséggel, akár *Muszolin* a barátközási szerződésökkel.

— Hát az hogyan van?

Jót nyakaltam előbb az üvegbül, oszt csak azután ereszködtem további fojamatokba. Mondok:

— Csak úgy, hogy egyiknek se tud embörséggel öleget tönni... A *Muszolin* is jobbra-balra leszerződik, oszt a végin se szerb, se talján, se mink nem tuggyuk majd, hogy mejikünk-höz is húz hát igazán...

— Tán még ű maga se igön, — vélte a sógor.

— Möglöhet — mondok.

— Akkor hát minek is szerződik?

— Azér, — mondok — mer így ütet a fene se bánthattya. Ha meg ű kezdene valamajkünkkel, a többiek mind ütet segítenék...

A sógor sunyított egyet:

— No, de a jelön esetbe ű is jóval kezdött. A *Bethlehem* is érti a csziót!

— Asszentugyse! — mondok. — Oszt a végin mégis csak a talján vararódzik majd...

Erre oszt mögest kortyantottunk egy párat.

— No, no, — hümmögött később a sógor. — Csakhogy ezöntül nem igön lösz háború többet. Úgy óvastam, hogy Svájcországba készitik mán a leszerelést.

— Osztán kit szerelnének le? — ugrasztottam huncutkodva a sógort.

— Hát akinél puskát tanálnak.

— És oszt ki végezné el a leszerelést?

— Hát a többi nemzetök.

— Üres kézzel?

— A fenét! — aszongya. — Fegyverössen...

— No lám! — hujántottam nagyot a sógorra. — E' mán maga is háború lönné! Mer akinek puska van a kezibe, az ugyse adná szépszerivel, — akinek meg puskája sincsen, azon minfenét szerelgetnének?! Ojan ez, mint ha a jóvérü mönyecskétül akarnák elvönni a férjit... De ne szólj szám, mer még belévágódok a Citócky kögyelmes úr röndölettyibe...

Utójára a sógor is belátta, hogy igazam van, oszt a nagyobb nyomaték okájér kocogott a Nácinak egy újabb literér.

Mer hijába, mégis csak borba az igazság.

HOZMETZIÁDA

— Tudod-e, hogy szavalja Petőfit az az egyetemi hallgató, akit Hozmetz fejbekölint?

— Nos?... —

— „Anyám, az ölmök nem hazudnak...”

Keserü korty

— Önnek, barátom, ha nem akar elpusztulni, csak vizet szabad innia.

— Ajaj, doktor úr! És miben vegyem azt be?

Felelős szerkesztő és kiadó

MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:

GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:

Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VII, Mozsár uca 9. Telefon: T. 233-24

A BORSSZEM JANKÓ előfizetési árai:

Egész évre . . . . . 20 pengő — fillér

Félévre . . . . . 10 pengő 50 fillér

Negyedévre . . . . . 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:

Bíró Miklós nyomdai műintézetében
VII, Rózsa uca 25

Nemzetközi Árumintavásár

Bethlen: Tessék, uraim... Itt minden bővli kapható egységes árban.

— Mondja, Gelb úr, maga párbajozna azzal az emberrel, aki magát pofonütné?

— Nem én! Én csak azzal párbajoznék, akit én ütöttem pofon.

— Micsoda beszéd ez!

— Nagyon logikus beszéd. Olyan emberrel, aki engem pofon mer ütni, én nem állok ki párbajra. De akit én pofon merek ütni, azzal párbajozni is merek.

Mit írt bele a kaportalai maharadzsa egy pesti „kis nő” albumába?

„Kaparj Kurtala, neked is lesz!”

Csöbörbül vödörbe

Szín: nagy estély a Lipótvárosban.

EGY VENDÉG: Képzelve ezt a pehhet, asszonyom. Az előbb azt mondtam egy úrnak: „úgy látszik, itt egy piszok fősvény a házígazda” — és erre kiderült, hogy az illető maga volt a házígazda.

EGY HÖLGY: Nincs benne semmi, az illető tudniillik az én férjem.

A jó feleség

Feleség: És mit mondott a tanár?

Férj: Azt, hogy kéthónapi föltétlen nyugalomra van szükségem.

Feleség: Akkor hát én már holnap két hónapra elmegyek Abbaziába!

ARANYKÖPÉSEK

A szerelemben a férfi az első, a nő az utolsó alkalmat nem szalasztja el soha.

Az asszonyok unalomból csalják meg a férjüket, a férfiak szórakozásból a feleségüket.

Az életben az az okos ember, aki az együgyűségét használja fel s nem a talpraesettőségét.

A mostani nőt és a mostani pénzt egész közléről kell megnézni, hogy nem öreg-e? (Karádi Emil)

Hogyan adta át Tömörkény István a törvényszéki rovatot

Ennek a kis visszaemlékezésnek, amely újságírói inaséveibe ringatja vissza e sorok fróját, a szegedi Tömörkény-ünnep ad aktualitást. A tanyavilág nagy írója tíz év előtt költözött a temető akácai alá és a város, melynek büszkesége volt, gyönyörű ünnepséggel áldozott szellemének.

Majdnem háromszor tíz éve már, hogy az öreg Szegedi Napló, amelynek az okos kis vörös Kulinyi Zsigmond volt a szerkesztője és Békefi Antal a díszmunkatársa, kötelékébe fogadott. Kulinyi próbaképpen megíratott velem egy vezércikket, egy elképzelt vasúti katasztrófát, egy szegedi hangulatképet, egy humoreszket és egy vezérverset a *Hüvelyk Matyi* című vasárnapi melléklet számára. Így lettem én, a próbát megállván, a Szegedi Napló — törvényszéki riportere. Alig tizennyolc éves koromban.

Nem kisebb legénytől kellett átvennem a rovatot, mint Tömörkény Istvántól. Esztendőkön keresztül ő „lővonatozott” ki a Mars térre, ahol a törvényszék, meg a börtön állt. Délután a redakcióban megnéztük az előjegyzési naptárt: másnap esküdtzéki főtárgyalás. Reggel félkilencor találkozzunk, — mondta Tömörkény. — Természetesen egy kis kocsmában. Álmosan, megtörtén, de pontosan ott volt az akkor már országos híró író. Féllitert rendelt szódával, két pohárral.

Nem tudtam inni.

— Szégyeld magad, öcsém, — mondta — és én csakugyan elszégyeltem magam és ittam. (Alig negyedórával az otthon bekebelezett nagy csésze tejeskávé után.)

Tömörkény nyelve megoldódott.

— Olvasod a Szegedi Híradó (a kontra-lap) eredeti regényét? — kérdezte.

— Nem olvasom. Minek olvasnám?

— Azért, mert nagyon rossz. Jegyezd meg öcsém, hogy az ilyesmit el kell olvasni. Mert csak rossz írásból tanulhatja meg az ember, hogyan nem szabad írni.

Koccintott. Engedélyt kértem, hogy ne kelljen innom.

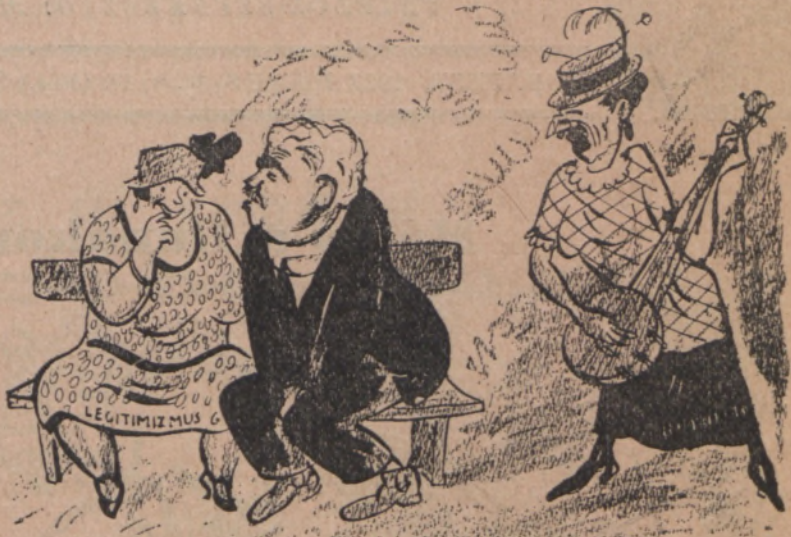
— Nem is lesz belőled közgazgatósi riportert, — dörmögött kedvesen, — mert azt a fene sok poros aktát sehogyse győzi az ember, ha nem locsolja folyton a torkát.

Gyors szippantásokkal fogyasztotta a sodort cigarettákat. Egyszer csak azt mondja:

— Te, fiú, sose írd hercegekről, meg grófokról. Nézd csak, itt Szegeden ez a ... (itt megnevezett egy különben eleventollú novellistát) egyre csak arról ír, hogy a herceg így süpedt bele a bársony fotelba, a grófnó meg úgy dőlt bele a dugába ... Hát nem butaság ez? Az ember csak azokról írjon, akiket ismer, akiket a mindennapi életben közelről megfigyelhet. Ezért maradok én a tanyai parasztok, meg egyéb urak mellett.

Idill a ligetben

— Az UFA új film-szkeccse nyomán —

BETHLEN: Lesz maga juszt is az enyém ...

Később színházról esett szó.

— Azokat a paraszthamisító népszínműrokat ide kéne összegyűjteni a Mars térre, aztán mikor együtt vannak, szépen betesséklni őket a Csillagbörtönbe.

— Miért haragszol úgy rájuk, bátyám?

— Hát nézd csak: a parasztember egész életében nem beszél annyit, amennyit ezek a népszínműgyártók

egyetlen felvonásban mondatnak el vele. Nem való a paraszt színpadi hősnak, legföllebb csak epizódfigurának.

Kihörpöntette az utolsó korty italt, aztán ünnepélyesen szólt:

— Most pedig, hogy mindent apróra elmagyaráztam, átadom neked a törvényszéki rovatot. Ha baj van, csak idegyere a kocsmába, itt várom meg a tárgyalás végét. Molnár Jenő

András gazda világot látott

— No, András gazda, hallom, hogy Svájcban volt. Hát hogy tetszett kinyelmednek?

— Ami azt illeti, szép kis ország, de bizony egy kicsit rendetlen.

— Hogy érti ezt?

— Hát mink most gyöttünk haza májusban és akárhány helyről — látam — még most se hordták el a havat.

MECHANIKUSOK KÖZT

— Mondd kérlek, te csak rövid zárlatot ismersz?

— Hát persze!

— No, látod, nem tudsz semmit. Mert ha egy villanszerelőt tizenöt évi fegyházra ítélnék, hát az hosszú zárlat.

Egy gazdag lipótvárosi familia fiacskája, aki már sok mindent megpróbált és kissé enyveskezűnek mutatkozott, legújában a műötövösségre adta magát.

Közlük ezt egy ismerősükkel, aki így szól:

— A műötövösségben nagy karrier vár a fiúra. Még ő lehet a második Cellini Ganvenuto.

PESSZIMIZMUS

Az Andrassy úton, Komlós Sándor Sándor ismert divatüzlete előtt egy csinos fiatal lány megy. Közvetlen mellette egy öreg Don Juan, a Blau. A mindig jókedvű Komlós rászól:

— Hova megy ezzel a kis nővel, Blau bácsi?

— Nem sokra! — legyint az öreg.

Ez is kérdés? ...

— Mondja, Róth bácsi, maga szerelemből házasodott?

— Nuná — okosságból!

Futuristák egymás közt

— Érdekes! A teknősbéka tíz évig is éléhet azután, hogy kivesszik az agyvelejét. De meddig tud élni az ember agyvelő nélkül?

— Miért? Talán már halálsejtelméid vannak? ...

Prevenció

— Mondd kérlek, nem tartozok én neked húsz pengővel?

— Sőt nem is fogsz!

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 MÁJUS 10. * 13. (3054.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Május a Dunakorzión

A Pantheonban

Petőfi: Mit szólsz hozzá, öcsém, mennyit vitatkoznak rólad odalent azok a veszekedő magyarok?...

Ady: Attól tartok, hogy ezek csak az egymás vitairatait olvassák, de nem az én verseimet.

Biztosítónál

— A legkedvezőbb feltételeket kapja uraságod, természetesen, ha teljesen rendben van az egészsége.

— A múlt héten vizsgáltak meg az orvosok. Kutyabajom. Itt a bizonyítvány.

— Örülök. És ha szabad tudnom, nincs valami szenvedélye?

— Egyetlenegy. A sport. Motociklista vagyok.

— Akkor sajnálom. Öngyilkosjelölteket elvből nem biztosítunk.

PARLAMENT, BUDAPEST

Ugyan kérem, hagyják azt az ügyvédi numerus clausust. Hát nem látják?... Szépen megoldódik a magától.

Öngyilkos
Ügyvédek
Kamarája

Nyelvészet

Móriczka így szól a papájához:
— Mondd, tata, akik sokat járnak zsúrra, azokat zsurnalisztának hívják?

A DOB UCCÁBAN

— Mit szólsz hozzá? Vannay László, aki annak idején Vázsonyit megtámadta, háromezer dollárt kapott Henry Fordtól.

— Képezem, mit fognak akkor kapni az erzsébetvárosi bombamerénylők, ha kiszabadulnak.

Pesthy és az ujságírók

Pesthy Pál igazságügyminiszter a kezdő riportereket ujságírógyakornokoknak mondta. Ha ezt a distinciót következetesen tovább viszi, a 25—30 éves riportereket ujságíró-jegyzőknek és a 30—40 éveseket ujságíró-bíróknak kell, hogy nevezze. Az öregebbekből már kúriai ujságíró lesz. Azért is írnak olyan kuriális stílusban.